

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 21. marts 2011
Kontor: Civil- og Politiafdelingen
Sagsnr.: 2011-150-2115
Dok.: JEE44023

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 533 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 18. januar 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peter Skaarup (DF).

Lars Barfoed

/

Carsten Kristian Vollmer

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 533 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Hvis de seks pirater på det danske flådefartøj Esbern Snare i Adenbugten, bliver dømt for pirateri ved en domstol, hvad afgør så, om de efterfølgende efter evt. afsoning af straf, ender med at skulle være i Danmark på tålt ophold og hvad er endvidere muligheden for afsoning i hjemlandet eller andre steder.”

Svar:

Justitsministeriet har forstået spørgsmålet sådan, at det vedrører de seks personer, som blev tilbageholdt den 30. december 2010 mistænkt for forsøg på kapring af containerskibet Elly Mærsk.

Justitsministeriet kan på den baggrund oplyse, at Statsadvokaten for Særlige Internationale Straffesager den 4. februar 2011 i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2, besluttede at opgive påtale mod de seks personer, idet videre forfølgning ikke kunne forventes at føre til, at de pågældende fandtes skyldige til straf.

De seks personer blev herefter løsladt og sat i land i Somalia.

Justitsministeriet kan mere generelt oplyse, at personer, der ved en dansk domstol er blevet idømt en straf eller anden foranstaltning, som indebærer frihedsberøvelse, kan overføres til deres hjemland eller et andet land med henblik på fuldbyrdelse af dommen efter reglerne i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 740 af 18. juli 2005. Det bemærkes, at der gælder særlige regler for så vidt angår overførelse af domfældte mellem de nordiske lande.

Det følger af § 2 i lov om international fuldbyrdelse af straf mv., at afgørelser, som er omfattet af Den Europæiske Konvention af 21. marts 1983 om overførelse af domfældte og tillægsprotokollen hertil (dvs. frihedsstraffe idømt af en domstol), kan fuldbyrdes efter konventionens og protokollens regler.

Efter § 9 i den nævnte lov kan justitsministeren på grundlag af en overenskomst med en anden stat fastsætte, at reglerne i 1983-konventionen også skal anvendes i forholdet mellem Danmark og den pågældende stat, selv om denne stat ikke har tiltrådt konventionen.

Selv om den anden stat hverken har tiltrådt 1983-konventionen eller har indgået en overenskomst med Danmark (jf. lovens § 9), følger det af lovens § 10, at justitsministeren på nærmere fastsatte betingelser kan indgå aftale om overførsel i enkeltsager. Justitsministeren kan således efter lovens § 10, stk. 4, indgå aftale om, at der kan ske fuldbyrdelse i en anden stat af straf mv., der er fastsat her i landet vedrørende personer, der er hjemmehørende i den anden stat, når humanitære eller andre særlige hensyn taler for det.

I forhold til de dele af spørgsmålet, der vedrører de udlændingeretlige regler, har Justitsministeriet indhentet en udtalelse fra Integrationsministeriet, der har oplyst følgende:

”Det skal indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet synes at basere sig på en række hypotetiske præmisser, hvad der vil fremgå af det følgende.

Efter Integrationsministeriets oplysninger er de personer, som der henvises til i spørgsmålet, somaliske statsborgere.

Lovlig indrejse til Danmark med henblik på retsforfølgelse forudsætter, at der kan udstedes visum, idet somaliske statsborgere er visumpligtige.

Efter sædvanlig dansk visumpraksis udstedes der kun visum til somaliske statsborgere i ekstraordinære situationer, f.eks. i tilfælde af nære familiemedlemmers livstruende sygdom eller dødsfald. Der vil således ikke efter sædvanlig dansk visumpraksis kunne udstedes visum til somaliere pågrebet under en antipirateriaktion. Hertil kommer, at der generelt ikke udstedes visum, hvis det må antages, at visummet vil skulle bruges til længerevarende ophold.

Hvis det vurderes, at retsforfølgelse i Danmark udgør en ”særlig national interesse”, kan det besluttes at tillade indrejse i Danmark. I det tilfælde udstedes der et Schengen-visum med begrænset territorial gyldighed.

Spørgsmålet om tålt ophold får relevans, hvis de pågældende søger asyl i Danmark.

Hvis de pågældende imidlertid under et ophold i Danmark søger asyl, vil asylmyndighederne skulle tage stilling til, om ansøgningen skal realitetsbehandles i Danmark.

Hvis en person indrejser på et dansk visum med henblik på retsforfølgning i Danmark, vil udgangspunktet efter reglerne i Dublin-forordningen være, at Danmark er ansvarlig for be-

handlingen af en asylsag, idet den pågældende har fået udstedt visum af Danmark, og idet den pågældende først er indrejst her i landet.

Hvis asylmyndighederne beslutter, at Danmark er ansvarlig for at behandle asylsagen, skal det herefter afgøres, om betingelserne for at der kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) er opfyldt.

Realitetsbehandling af asylsager i Danmark sker ved Udlændingetjeneste i første instans og af Flygtningenævnet i anden instans.

Efter udlændingelovens § 7, stk. 1, gives der efter ansøgning opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen er omfattet af flygtningekonventionen af 28. juli 1951, dvs. hvis den pågældende har en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser. Af udlændingelovens § 7, stk. 2, fremgår, at der efter ansøgning gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen ved en tilbagevenden til sit hjemland risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, kan dog i medfør af § 7, stk. 3, nægtes, hvis udlændingen allerede har opnået beskyttelse i et andet land, eller hvis udlændingen har nær tilknytning til et andet land, hvor udlændingen må antages at kunne opnå beskyttelse.

Hvis asylansøgeren isoleret set opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, vurderer asylmyndighederne, om ansøgeren skal udelukkes fra opholdstilladelse under henvisning til udelukkelsesgrundene i udlændingelovens § 10.

Af udlændingelovens § 10, stk. 1, fremgår bl.a., at en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse efter § 7, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951. Flygtningekonventionens artikel 1 F (b) omhandler udelukkelse på grund af alvorlige ikke-politiske forbrydelser begået forud for adgangen til asyllandet.

Udlændingelovens § 10, stk. 2, fastslår bl.a., at en udlænding uden for de i udlændingelovens § 10, stk. 1, nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derfor, kan meddeles asyl, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medfø-

re udvisning efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet. Det samme gælder, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, eller der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4. Det bemærkes, at der kan ske udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24, hvis man dømmes for røveri, jf. straffelovens § 288. Udelukket efter udlændingelovens § 10, stk. 2, er endvidere som udgangspunkt udlændinge, der ikke er statsborgere i et EU eller et Schengen-land, og som er indberettet til Schengen-informationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, og på udlændinge, der på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for deres omgivelser.

Hvis asylmyndighederne vurderer, at en person tiltalt for pirateri skal udelukkes fra opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, meddeles der afslag på asylansøgningen.

Af udlændingelovens § 32 a følger, at afslag på en ansøgning om asyl tillige skal indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes tvangsmæssigt, hvis han eller hun ikke udrejser frivilligt, jf. § 31.

Af udlændingelovens § 31, stk. 1, fremgår, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Træffer asylmyndighederne som led i realitetsbehandlingen af asylsagen en afgørelse, hvorefter en udlænding, der udelukkes fra asyl i medfør af udlændingelovens § 10, ikke kan udsendes tvangsmæssigt til sit hjemland, jf. udlændingelovens § 31, stk. 1, og udrejser den pågældende udlænding ikke frivilligt, vil den pågældende komme på såkaldt tålt ophold.

Det bemærkes hertil, at det af udlændingelovens § 32 b følger, at en sådan afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.”